

AYŞE BURÇAK • Seni Görmem İmkânsız

AYŞE BURÇAK 1994'te doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Öyküleri *Varlık*, *Notos* ve *Sözcükler* dergilerinde yayımlandı. 2024 yılında "En Beklemediğin Anda" isimli öykü dosyası, Yaşar Nabi Nayır Ödüllerinde "dik-kate değer" bulundu. 2025'te *Aşklar ve Hayaletler* adlı öykü kitabı ve 2026'da *Seni Görmem İmkânsız* adlı romanı yayımlandı. *Aşklar ve Hayaletler*, 72. Sait Faik Hikâye Armağanı kısa listesinde yer aldı.

İletişim Yayınları 3714 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 675

ISBN-13: 978-975-05-4005-9

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU SORA desteğiyle

Ayşe Burçak tarafından yapılmıştır.

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Funda Dörtkaş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AYŞE BURÇAK

Seni Görmem İmkânsız

Doğru'ya...

*Bir sarmaldaki daire gibi,
Bir çarkın içindeki ark gibi,
Hiç bitmeyen, hiç bařlamayan,
Durmaksızın dönüp duran bir makarada.*

– MARILYN BERGMAN

Sevgi duyulanlar daha üstün niteliklere sahip olmasa bile, çocukluęumuzu geirdiklerimizin daha sonra edinelecek bařka bir dostun nadiren elde edebileceęi bambařka bir etkisi vardır üzerimizde.

– MARY SHELLEY

26 Temmuz 2025, Bodrum

Aylin, birinin ona seslendiğini duyduğunda kitapçıdan çoktan ayrılmıştı.

Arnavutkaldırımın dar, kıvrımlı sokaklarda tek başına yürüyor ve sahile ulaşmaya çalışıyordu. Kitapçının yemek davetini nazikçe reddetmiş, tanıştığı herkesin elini tek tek sıkmış, insanlara defalarca teşekkür ettikten sonra ayrılmıştı yanlarından. Kitapçının camlı kapısı küçük bir çingirak sesi çıkarak arkasından kapanınca derin bir nefes almıştı.

Tüm parlak renkleri, sesleri ve kokularıyla yüzüne vuran sokağı içine çekti. Bodrum'un akşamüstü saatleri. Batmak bilmeyen Akdeniz güneşi sivri köşeleri yuvarlıyor, pürüzleri gideyor. Az ilerideki kafede bir garson yanağını çiğneyerek siparişleri alıyor. Ferforje bir masanın etrafına dizilmiş turistler, ellerindeki menüye bakarak bağıra çağıra ne seçeceklerini tartışıyorlar. Aksanları, ağızlarının içinde cam bir bilye saklamışlar gibi. Amerikalılar, diye düşünüyor Aylin grubun çirkin dağcı sandaletlerine bakarak. Ufak bir kız çocuğu pembe renkli, ışıklı scooter'ıyla Aylin'in önünden geçiyor. Ağzının kenarında mor şekerleme kalıntıları var, Aylin'le göz göze gelince çıkar-

dığı dili de mosmor. Kızın arkasında ufak bir teriyer, onun da arkasında genç bir kadın kıpkırmızı bir yüzle ikisini takip ediyor. Kadının elinde pembe bir çocuk kaskı var. “Yeter, dur artık,” diye sesleniyor kadın sinirle. “Yeter kızım, düşeceksin.”

Aylin, ağlamak üzereymiş gibi duran kadının geçebilmesi için yana çekilip sırtını bir duvara yapııştırıyor. Bu an. Bu temmuz dakikası. Kitapçının klimayla serinletilmiş loş sessizliğinden sonra sokak Aylin’in tüm duyularını uyarıyor. Gözlerini kapattığında yüzüne vuran güneş göz kapaklarını koyu kırmızıya boyuyor. Karnı aç. Bir dondurmacının önünde yaşıyor. “Hello, welcome,” diye sesleniyor tezgâhın arkasında duran oğlan. Aylin, buzdolabındaki meyveli yumuşak dondurmaları seyrediyor bir süre. Bir külah sakızlı dondurmada karar kılıyor. “Bir top da frambuazlı, lütfen.”

Dondurma daha eline alır almaz erimeye başlıyor.

Cam boncuktan el yapımı takılar satılan tezgâhların, hediyeleşme eşya dükkânlarının, üçüncü nesil kahvecilerin arasından geçiyor. Köşeyi dönünce biraz ileride kızıl saçlı kadını fark ediyor. Az önce kitapçıdaki söyleşide dinleyicilerin arasında bulunanlardan biri bu. Neyse ki kadın görmüyor onu, ayağın-dakilere çok benzeyen deri gladyatör sandaletleri satan bir dükkânın vitrinine bakmakla meşgul. Belki de gladyatör sandaleti koleksiyonu vardır, diye düşünüyor Aylin. Şu an en son istediği şey bu kadınla yeniden bir şeyler konuşmak zorunda kalmak, hem de eriyen dondurması parmaklarından aşağıya hüzünle süzülüp, ardında can sıkıcı bir yapışkanlık hissi bırakırken. Telaşla arkasını dönüp ters yöne yürüyor ve külahı atabileceği bir çöp kutusu aramaya başlıyor.

Kadın, kendisini dinlemek için kitabevine gelen küçük, meraklı grubun içinde ön sıralardan birinde oturuyordu. Moderatörün hazırladığı sorular bitince, Aylin’den kitaptaki en sevdiği öykülerden birini okumasını rica ettiler. Aylin en sevdiklerinden birini değil, en kısa olanlardan birini okudu.

Alkışlardan sonra dinleyicilere döndü moderatör: “Şimdi sizlerden soru alabiliriz.”

Birkaç kişinin eli tereddütle kalktı. Yazmaya nasıl başladınız? Bir yazma rutininiz var mı? Kitabınızdaki bir karakterle kahve içecek olsaydınız bu hangisi olurdu? Aylin daha önce farklı varyasyonlarla defalarca duyduğu bu sorulara ezbere yanıtlar verdi.

“Benim bir sorum var,” diye söz istedi kızıl saçlı kadın elini kaldırarak. “Daha doğrusu, bir *katkım* olacak.”

Uzun bir girizgâhla kendini tanıttı önce. Aylin kadının ismini ve ne iş yaptığını duyar duymaz unuttu. “Profesyonel bir okur olarak,” diye başladı kadın gururla. Aylin bunun ne anlama geldiğinden emin değil. “Edebiyatın politik bir sorumluluğu olduğunu düşünüyorum,” diye devam etti kadın. Türkiye’deki güncel olaylardan, birkaç ünlü yazardan ve kitaplarından uzun uzun bahsetti. Büyük isimleri monoloğuna rastgele serpiştiren kadının bu isimlerden güç almaya çalışır gibi bir hali vardı. Arka sıradaki dinleyicilerden biri esnedi, Aylin rahatça esneyebilme lüksüne sahip olduğu için adamı kıskandı. Öyle ki birkaç uzun dakika sonra kadın cümlenin sonuna nihayet geldiğinde Aylin sorunun bağlamını çoktan unutmuştu.

“Ee,” dedi Aylin. Zaman kazanmak için önündeki kahveden bir yudum aldıktan sonra, tereddütle mikrofonu eğildi. “Ben tüm dünyayı olduğu gibi anlamaya ve anlatmaya çalışın, böylece kaçınılmaz olarak politik olan romanları kendime yakın buluyorum. Böyle şeyler yazmak istiyorum. Eğer sorduğunuz buysa.”

Dinleyicilerden iki kişi Aylin’in yanıtına baş sallayarak onay verdi. Ancak kadın tatmin olmuş gibi görünmüyordu, dinlerken işaretparmağıyla burnunun ucunu kaşıyıp durdu. Kitapçı da çalışanlardan biri mikrofonu ondan alıp yirmilerinde gözükken genç bir kadına uzatırken söylemek istediği daha çok şey var gibiydi. Aylin bir an için oturduğu sandalyeden kalkmayı ve yerini bu kadına bırakmayı düşündü. Cidden, büyük bir zevkle yapabilirdi bunu. Odadaki her noktadan kolayca görünecek yüksek bir tabureye oturup bir mikrofonu, yayımlandığı anda kafasında çoktan bitirdiği öykülerin ne kadar anlamlı, ne

kadar derin ve çok katmanlı olduklarından bahsetmek en sevdiği işlerden biri değil.

“Özgeçmişinizi araştırdığımda *Ölü Bir Adam* adlı öykünüzün otobiyografik izler taşıdığını gördüm,” dedi genç kız sesi hafifçe titreyerek. Heyecanlı mıydı? “Orada anlattığımız olayların ne kadarı gerçekten yaşandı ben bunu merak ediyorum.”

Aylin duraksadı.

“Hayır,” diyebildi en sonunda. “Yazdığım karakterlerin hiçbiri gerçek değil. Oradaki olayların hiçbiri yaşanmadı.” Sonra ekledi: “Ama bunun böyle olduğunu iddia eden her yazar aslında biraz yalan söylemez mi?”

Söyleşi bitince imza faslına geçildi. Önünde sıraya giren okurlar kitapları birer birer uzatırken Aylin hiç duraksamadı. Kitapların içine ne yazacağını artık biliyor. Bir yıl önce ilk kitabı yayımlandığından beri imzalaması için önüne konan tüm kitaplara neredeyse hep aynı şeyi, birazcık değiştirerek yazıyor.

“Kimin adına imzalıyorum?” diye soruyordu gelenlere. Deniz Hanım. Mehmet Bey. Tuğba Hanım. Pardon, Tuba. Yumusak g yok, anladım. Benim hatam. Geldiğiniz için teşekkürler. Okudunuz mu? Beğenmenize çok sevindim.

“Ne kadar gençsiniz,” dedi adının Tijen olduğunu söyleyen yaşlıca bir kadın.

“Teşekkürler ama o kadar da genç değilim,” dedi Aylin gülererek. “Otuz bir yaşımdayım.”

“Gençsiniz,” diye ısrar etti Tijen. “Ne kadar genç olduğunuzu anlayamayacak kadar gençsiniz. Kalemınızı çok sevdim. Daha çok yazın.”

Yaşlı kadın gittikten sonra onun hemen arkasında bekleyen keçi sakallı, gözlüklü bir adama gülümsedi Aylin.

“Merhaba, kimin adına imzalıyorum?”

“Benim adıma,” dedi adam çekinerek. Bir yandan sakalını çekiştiriyor. “İsmim Sezgin.”

Aylin, kitabın ilk sayfasını açıp tükenmez kalemlerle *Sezgin Bey'e* yazarken adam konuştu.

“Biliyor musunuz, ben de yazıyorum, naçizane.”

Ben de yazıyorum. Bu, Aylin'in kitabı yayımlandığından beri

en çok duyduğu cümlelerden biri. Herkes bir şeyler yazıyormuş meğer. Gözünü imzaladığı kitaptan ayırmadan cevap verdi Aylin.

“Öyle mi, ne hoş. Ne yazıyorsunuz?”

“Şiirle başladım aslında. Ama şimdi öykü yazıyorum. Tabii benimkiler absürt fantastik. Birkaç edebiyat dergisine gönderdim ama sanırım pek anlayamadılar.”

“Biraz zor bir tür olsa gerek, değil mi?” dedi Aylin ciddiyetini korumaya çalışarak. Absürt fantastik ne demek, en ufak fikri yoktu.

“Dosyama size göndersem görüşlerinizi paylaşırsınız benimle?” diye devam etti adam. “Beğenirseniz yayıncınıza iletirsiniz belki. Aylin Hanım, neredeyse hiçbir yayınevi editörünün mail kutusuna bakmadığını biliyor muydunuz?..”

Yine de şikâyet edemezdi Aylin. Bu güneşli, güzel cumartesi gününde onu dinlemeye gelen, yazdıklarını okuyan veya en azından okumayı düşünen bu insanlara minnet duyuyordu.

İmza faslı bittikten sonra, “Şimdi hep birlikte bir fotoğraf alalım,” dedi kitabevinin sahibesi. Instagram’da, *İlk kitabıyla ilgi uyandıran Aylin Koral kitabevimizdeydi* açıklamasıyla paylaşacaklar. Aylin’in kitaplarının dizili olduğu sehpanın arkasında yan yana durup objektife gülümsediler. Daha sonra kadın, Aylin’in elini sıkıp onu bir arkadaşının meyhanesinde yemeğe davet etti.

“Bir kabak çiçeği dolması yapıyorlar parmaklarınızı yersiniz Aylin Hanım,” dedi kadın. “Buyurun, beraber gidelim.”

Yasemin Hanım’ın saçları sarıya boyalı. Kemik çerçeveli bir gözlük takıyor, üstünde şile bezinden bir elbise var. Aylin, kadının boynundaki lapis lazuli taşlı dev kolyeye ve parmaklarındaki kına dövmelelere rağmen onu birkaç yıl öncesine kadar kurumsal bir şirketin insan kaynakları departmanında yöneticilik yaparken ve stajyerleri ağılatırken hayal edebiliyor. Kadının bakışlarındaki çelik sertlik, sesindeki buyurganlık sebep oluyor buna. Oysa artık Bodrum’da, eski bir taş binada iki katlı bir kitapçı dükkânı işletiyor ve hafta sonları dükkânının üst katında yazarları ağırlıyor.